

# Poslední soud.

Svět! Jestliže používá člověk toto slovo, pronáší je často bezmyšlenkovitě, aniž by si vytvořil obraz o tom, **jaký** tento svět jím jmenovaný skutečně je. Mnozí však, kteří se pokouší si při tom představit něco určitého, vidí v duchu nesčíslná světová tělesa nejrůznějších vlastností a velikostí uspořádaná do slunečních soustav ubírat se ve vesmíru svými drahami. Ví, že jsou pozorovatelná stále nová a nová světová tělesa, čím pronikavější a dalekosáhlejší jsou vytvořené přístroje. Průměrný člověk spokojí se pak se slovem „nekonečný“, čímž u něj vzniká omyl **falešné** představy.

Svět není nekonečný. Je to stvoření, tedy **dílo** Stvořitele. Toto dílo stejně jako každé dílo stojí **vedle** Stvořitele a je jako takové omezeno.

Tak zvaní pokrokovci bývají často hrdí na své poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, každé hornině, že Bůh je hnací přírodní síla, tedy všechno nezbadatelné, co se stává patrným, co ale ve skutečnosti není možné pochopit. Trvale působící prasíla, věčně sám v sobě se znovu obnovující zdroj síly, bezbytné Prasevětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědomí Boha jako všeprostupující všudypřítomné hybné síly, jim všude dostupné, působící stále k dokonalosti jakožto k jedinému cíli dalšího vývoje.

To je však správné jen v určitém smyslu. Potkáváme v celém stvoření jen Jeho Vůli a tím Jeho Ducha, Jeho Sílu. On sám stojí vysoko nad stvořením. Stvoření jako Jeho dílo, jako výraz

Jeho chtění, bylo již při zrodu vázáno na nezměnitelné zákony vzniku a zániku; neboť to, co nazýváme přírodními zákony, je tvůrčí Vůle Boží, která se projevuje soustavným tvořením a rušením světů. Tato tvůrčí Vůle je **jednotná** v celém stvoření, ke kterému **jednotně** patří hrubohmotný a jemnohmotný svět. A toto celkové stvoření není jen omezeno jako každé **dílo**, ale je také pomíjivé! Bezpodmínečná a neposunutelná jednota prazákonů, tedy Pravůle, přináší s sebou to, že se v nejmenších dějích hrubohmotné země stále odehrává přesně to, jak to musí probíhat u každého děje, tedy také v nejmocnějších událostech celého stvoření, a jakožto ve vytváření samotném.

Přísná forma Pravůle je prostá a jednoduchá. Najdeme ji, jedenkrát poznanou, snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak mnohých dějů spočívá jen v často do sebe zasahujících bočních cestách vytvořených rozličným chtěním lidí.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření, které se podrobuje ve všem trvale nezměnitelným a dokonalým Božím zákonům, rovněž z nich vzniklé, a tudíž ohraničené.

Umělec je například také ve svém díle, vchází do něj, a přece osobně stojí vedle něj. Dílo je omezené a pomíjivé, schopnost umělce proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může své dílo, v němž spočívá jeho chtění, zničit, aniž je on sám tím dotčen. Zůstává přesto stále ještě umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho dílech, a on bude nám známý, aniž bychom ho potřebovali osobně vidět. Máme jeho díla, jeho chtění v nich spočívá a působí na nás, vychází nám v nich vstříc, a přece může sám pro sebe žít daleko od nás.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo podávají opět jen matný odlesk vztahu stvoření ke Tvůrci.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný je jen **koloběh** stvoření v trvalém vzniku, zániku a opětném novém tvoření.

V tomto dění se rovněž naplňují všechna zjevení a zaslíbení. Nakonec se v něm také pro zemi naplní „poslední soud“!

Poslední, to znamená **konečný** soud přijde jednou pro **každé** světové těleso, avšak neděje se tak ve stejnou dobu v celém stvoření.

To je nutný postup v těch příslušných částech stvoření, které ve svém koloběhu dosáhnou bodu, na kterém musí začít jejich rozklad, aby na dalších cestách mohly se opět nově utvořit.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh země a jiných planet kolem jejich sluncí, nýbrž velký, mocnější okruh, kterým opět všechny sluneční soustavy musí projít, přičemž v sobě ještě zvláště vykonávají své vlastní pohyby.

Bod, na kterém začíná rozklad každého světového tělesa, je přesně stanovený, také opět na základě důslednosti přírodních zákonů. Zcela určité místo, na kterém se proces rozkladu **musí** rozvinout, nezávisle na stavu příslušného světového tělesa a jeho obyvatel. Nezadržitelně žene koloběh k tomu každé světové těleso, bezodkladně se naplní hodina rozpadu, který jako při všem ve stvoření je ve skutečnosti jen proměnou, která znamená příležitost k dalšímu vývoji. Pak je tu hodina „buď - anebo“ pro každého člověka. Buď se povznese vzhůru ke Světlu, jestliže

usiluje k duchovnímu, nebo zůstane připoután na hmotnost, na které lpí, jestliže z přesvědčení považuje jen materiální za cenné. V takovém případě nemůže se v zákonitém důsledku jeho vlastního chtění z hmotnosti povznést a je spolu s ní pak vtažen na poslední úsek cesty do rozkladu. To je pak duchovní smrt! Je to souznačné s vymazáním z knihy života. Tento sám o sobě zcela přirozený proces je označován také jako věčné zatracení, protože ten takto stržený do rozkladu „musí přestat existovat“, bude rozprášen a smísí se s prasemeny, která i po rozkladu napájí duchovními silami. Nikdy se znovu nemůže stát „osobností“. To nejstrašnější, co člověka může potkat. Platí za „zavržený kámen“, který je nepoužitelný k duchovní stavbě, a proto musí být rozdrčen.

Toto na základě zcela přirozených procesů a zákonů provedené odloučení ducha od hmoty je takzvaný „poslední soud“, který je spojen s velkými převraty a změnami.

Že tento rozklad nenastane v **jediném** pozemském dni, je snad pro každého lehce srozumitelné, neboť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Avšak jsme uprostřed začátku tohoto časového úseku. Země přichází nyní do bodu, ve kterém se odchýlí z dosavadní dráhy, což se také musí hrubohmotně velmi znatelně pociťovat. Pak nastane i ostřejší třídění mezi všemi lidmi, které bylo v poslední době již připraveno, avšak doposud se projevovalo jen v „názorech a přesvědčeních“.

Každá hodina pozemského bytí je proto vzácná, více než kdykoliv předtím. Kdo vážně hledá a chce se učit, nechť se vytrhne se vši silou ze všech nízkých myšlenek, které ho musí

připoutat k pozemskému. Jinak se blíží nebezpečí uvíznutí ve hmotě a stržení s ní do úplného rozkladu. Ke Světlu usilující budou se však pozvolna uvolňovat ze hmoty a nakonec se vznesou vzhůru do domova všeho duchovního.

Pak je konečně dokonáno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněný.

„Svět“, tedy celé stvoření, při tom nezanikne, nýbrž světová tělesa budou vtažena do rozkladného procesu teprve tehdy, jakmile jejich oběh dosáhne bodu, ve kterém má začít rozklad a tím také tomu předcházející třídění. Počátek k tomu je pro zemi již uveden v činnost, všechno se brzy povalí obrovskými kroky vpřed.

Provedení vypukne přirozeným působením Božích zákonů, které od prvopočátku stvoření v něm spočívají, které stvoření samotné způsobily a dnes i v budoucnu ponесou neochvějnou vůli Stvořitele. Ve věčném koloběhu je to trvalé tvoření, setba, zrání, sklizeň a rozplynutí se, aby ve změně spojení čerstvým posílením vznikly zase jiné formy, které spěchají vstříc dalšímu koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření je možné si představit obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu jemnohmotného druhu, ze které v nezadržitelném proudění neustále vytryskují také jemnohmotná prasemena, která v krouživých pohybech usilují o nové spojení a vývoj. Přesně tak, jak to věda již zná a správně zaznamenala. Husté, hrubohmotně vznikající mlhoviny se třením a slučováním formují, z nich zase světová tělesa, která se neposunutelnými zákony v nezvratné důslednosti seskupují do slunečních soustav a, sama v sobě kroužíce, musí následovat

uzavřený velký koloběh, který je věčný. Stejně jako v pozemskému zraku viditelných událostech ze semene vyplývá vývoj, formování, zralost a sklizeň nebo zánik, což má za následek proměnu, rozložení k dalšímu vývoji, u rostlin, živočichů a lidského těla, přesně tak je tomu také ve velkých světových událostech. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, jež s sebou nesou mnohem větší jemnohmotné, tedy pozemskému oku neviditelné okolí, jsou ve svém věčném koloběhu podrobena týmž událostem, protože v nich vládou tytéž zákony.

Existenci prasemene není schopen popřít dokonce ani fanatický pochybovač, a přece nemůže být spatřeno pozemským zrakem, protože je jinohmotné, z „onoho světa“. Jmenujme ho klidně opět jemnohmotné.

Není také těžké pochopit, že **nejprve** přirozeně vznikl z něho svět právě tak jemnohmotný a pozemským zrakem nepoznatelný. Teprve **později** se z něj pozvolna dále dokázala vytvořit **nejhrubší** sraženina, vycházející a závislá na jemnohmotném světě, hrubohmotný svět s jeho hrubohmotnými tělesy, a **teprve to** lze pozorovat od nejmenších počátků pozemským zrakem a všemi k tomu vhodnými hrubohmotnými pomůckami. Ať už se jedná o molekuly, elektrony nebo jiné, vždy bude to náležet jen k nejhrubším sraženinám jemnohmotného světa, který dávno předtím měl již své hotové formy a svůj život.

Nejinak je tomu s obalem vlastního člověka v jeho duchovním druhu, o čemž ještě samostatně promluví. Při svém putování rozličnými světy musí jeho oděv, plášť, slupka, tělo nebo nástroj, lhostejno, jak tento obal nazveme, být neustále ze stejného druhu látky příslušného okolí, do kterého vstupuje, aby ho používal jako ochranu a nezbytnou pomůcku, jestliže chce mít

možnost **přímo** tam účinně působit. Poněvadž hrubohmotný svět vychází z jemnohmotného světa a je na něm závislý, vyplývají z toho také zpětné účinky všech událostí ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo vytvořeno z prasekyně, ubíhá s věčným koloběhem a bude nakonec také nasátím spoluvehnáno do zadní strany již zmíněné obří nálevky, kde proběhne rozklad, aby na druhé straně bylo vypuzeno jako prasekyně opět k novému koloběhu. Stejně jako při činnosti srdce a krevního oběhu, tak je nálevka jako srdce stvoření. Proces rozkladu potká tedy celé stvoření, také jemnohmotnou část, protože **všechno** se opět rozloží na prasekyně, aby se nově vytvořilo. Nikde nelze nalézt při tom libovůli, nýbrž všechno se rozvíjí ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které jinou cestu nepřipustí. V určitém bodu velkého koloběhu přijde proto pro všechno vytvořené, hrubohmotné nebo jemnohmotné, okamžik, kdy rozkladný proces se z vytvořeného navenek samostatně připraví a nakonec propuká.

Tento jemnohmotný svět je tedy dočasným pobytem pozemsky zesnulých, takzvaný onen svět. Je těsně spojen s hrubohmotným světem, který k němu patří a je s ním jedno. V okamžiku odloučení vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosí spolu s tělem hrubohmotným, do stejnorodého jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatímco hrubohmotné tělo na tomto světě zanechá. Tento jemnohmotný svět, tedy onen svět, který náleží ke stvoření, je podroben stejným zákonům neustálého vývoje a rozkladu. Se započatím rozkladu následuje také opět zcela přirozenou cestou odloučení duchovního od hmoty. Vždy podle duchovního stavu člověka v

hrubohmotném, stejně jako také v jemnohmotném světě musí se duchovní člověk, vlastní „já“, buď povznést vzhůru, nebo zůstat připoután ke hmotě. Vážná touha po Pravdě a Světle učiní každého skrze přeměnu duchovního s tím spojenou čistším a tím světlejším, takže ho tato okolnost přirozeně více a více uvolní z hutné hmoty a jeho čistota a lehkost musí ho odpovídajícím způsobem hnát do výše. Ten však, kdo věří jen ve hmotu, drží sebe sama svým přesvědčením vázaného ke hmotě a zůstává na ni připoután, čímž nemůže být poháněn vzhůru. Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce se uskutečňuje třídění mezi usilujícími ke Světlu a těmi, co jsou připoutáni k temnu, podle stávajících přírodních zákonů duchovní tíže.

### ***Toto třídění je poslední soud!***

Tím je tedy jasné, že to také pro vývojovou možnost pozemsky zesnulých v očistných procesech takzvaného onoho světa bude jednou **skutečný konec**. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtění, že mohou být pozdviženi k oblastem Světla, nebo zůstávají ve svém nízkém druhu podle vlastního chtění spoutáni, a tím budou nakonec svrženi do „věčného zatracení“, to znamená, že budou spolu se hmotou, ze které se nemohou uvolnit, strženi do rozkladu, sami rozklad bolestně podstoupí a přestanou tím osobně existovat. Budou rozptýleni jako plevy ve větru, rozprášeni, a tím vymazáni ze zlaté knihy života!

Tento takzvaný poslední soud, to znamená konečný soud, je tedy také děj, který se v působení zákonů, které nesou stvoření, zcela přirozeným způsobem naplňuje tak, že by to nemohlo nastat jinak. Člověk obdrží také zde vždy jen ovoce toho, co on sám chtěl, co tedy svým přesvědčením přivodil.

Vědění, že všechno ve stvoření odehrává se samočinně v nejpřísnější důslednosti, že řídicí vlákna pro osudy lidí jsou dána vždy jen jimi samými skrze jejich přání a chtění a že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměnil nebo potrestal, nezmenšuje velikost Stvořitele, nýbrž může dát jen důvod k tomu, abychom si Ho představovali ještě mnohem vznešenějšího. Velikost spočívá v **dokonalosti** Jeho díla a tato nutí k uctivému pohledu vzhůru, protože největší láska a nepodplatitelná spravedlnost musí spočívat v nejmocnějším, stejně jakov nejmenším dění bez rozdílu. Veliký je také člověk jako takový, postavený do stvoření jako pán svého vlastního osudu! Je schopný se svou vůlí pozdvihnout vzhůru z tohoto díla, a při tom přispět k jeho vyššímu vývoji; anebo dílo strhnout dolů a zaplést se v něm, takže již více nevyvázne a jde s ním vstříc rozkladu, ať již v hrubohmotném nebo jemnohmotném světě. Proto se usilovně uvolněte ze všech mantinelů nízkých pocitů; neboť je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probuďte v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém! —

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření vznáší se jako koruna uprostřed „modrý ostrov“, luhy blažených, očištěných duchů, kteří smí pobývat již v oblastech Světla! Tento ostrov je oddělen od světa. Neúčastní se proto také koloběhu, nýbrž tvoří vzdor své výši nad kroužicím stvořením oporu a ústřední bod vycházejících duchovních sil. Je to ostrov, který ve své výši nese velebené město zlatých ulic, nebeský Jeruzalém. Zde není nic více podrobena změně. Žádného posledního soudu netřeba se více obávat. Ti, kteří zde mohou dlít, jsou „doma“. Avšak jako poslední, na tomto modrém ostrově, jako nejvyšší pak, stojí, nepřístupný krokům nepovolaných, ... hrad Grálu, tak mnoho jmenovaný v básních!

Opředen pověstmi, jako touha nesčíslných, stojí tam ve Světle nejvyšší vznešenosti a chrání svatou nádobu, symbol <sup>1)</sup> čisté Lásky Všemohoucího, Grál!

Jako strážci jsou ustanoveni duchové nejčistší, kteří stojí nejbližší trůnu Nejvyššího. Oni jsou nositeli Boží Lásky v její nejčistší formě, která vypadá podstatně jinak, než si ji lidé na zemi představují, přestože ji prožívají denně a každou hodinu. Tento hrad tvoří bránu ke stupňům trůnu Nejvyššího. Nikdo nemůže přijít ke stupňům, aniž by prošel hradem Grálu. Přísná je stráž před zlatou bránou, ostrá a neúprosná, aby čistota Grálu zůstala zachována, protože může vylévat požehnání nad všemi hledajícími.

Skrze zjevení přišla zvěst o hradu po mnoha stupních dolů z modrého ostrova přes jemnohmotný svět, až nakonec pronikla v prohloubené inspiraci několika básníků také mezi lidi hrubohmotné země. Od stupně ke stupni dále dolů předávaná, utrpěla při tom pravdivost také nechtěně rozličná zkomolení, takže poslední podání mohlo zůstat jen mnohonásobně zkaleným odleskem, který byl podnětem k mnohým omylům.

Stoupá-li z nějaké části velkého stvoření ve veliké tísní vzhůru ke Stvořiteli utrpení a vřelá prosba, tak je vyslán služebník této nádoby, aby jako nositel této Lásky pomocně zasáhl do duchovní nouze. Co se jen jako pověst a legenda vznáší v díle stvoření, vstupuje pak živě do stvoření! Taková vyslání nedějí se však často. Pokaždé jsou doprovázena pronikavými změnami a velkými převraty. Zpravidla mezi nimi leží tisíciletí. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, podávají se svým poselstvím ruku všem hledajícím, shromažďují všechny věřící, aby jim poskytli novou odvahu a nové síly a

---

provedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kteří touží po pomoci ze Světla, ne však pro posměvače a ty, kteří mají vlastní spravedlnost. Nejbližší příchod takového Vyslance Grálu budiž všem hledajícím znamením mocně se vzchopit k dobru, ušlechtilosti; neboť poukazuje na nevyhnutelný soud, který jako poslední soud jednoho dne přijít musí. Blaze tomu, kdo pak již nezůstává vázán omezenou myslí na hmotu, aby mohl být povznesen ke Světlu!

1)

Obraz.